

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Een keuzemenu

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Het leven van Maria Magdalena
- 4 De stervende overwinnaar
- 6 Jesaja 53 en Genesis 3
- 7 Wee en weeën
- 8 Het Hooglied
- 9 Bent u een christen?
- 10 De eindtijd

Er valt weer iets te kiezen in dit nummer van Rechtstreeks! In het eerste artikel zien we hoe E. Dennett zijn biografie over het leven van Maria Magdalena afsluit met o.a. de volgende opmerking: *'In Johannes 20 lezen we verder niets meer over Maria Magdalena. Maar er zijn nog twee dingen op te merken. Allereerst het resultaat van haar boodschap, en in de tweede plaats wat er verder met haar gebeurde. Het gevolg van haar boodschap was dat de discipelen bijeenkwamen - inderdaad in zwakheid en met vrees voor de Joden. Maar toch kwamen ze samen en de deuren waren gesloten, gesloten voor de vijandschap van mensen. Ze sloten de wereld buiten. Ze vormden een nieuwe, hemelse kring: de Gemeente. Zo waren ze bijeen op die avond, de avond van die bijzondere dag, een nieuwe dag, de eerste dag van de week. Toen kwam Jezus en stond in het midden en zei tegen hen: 'Vrede voor u!' En nadat Hij dit had gezegd, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen'* (Joh. 20:19-20).

Hugo Bouter merkt in zijn artikel *De stervende overwinnaar* op dat het sterven van Simson een treffend beeld is van Christus' laatste en definitieve overwinning over de macht van de vijand, maar dat het oudtestamentische beeld verbleekt bij de volle nieuwtestamentische werkelijkheid: *'Simson stierf mét zijn vijanden, maar Christus stierf vóór Zijn vijanden. Simson wilde zich wreken op de Filistijnen en op die manier met hen ten onder gaan, maar Christus stierf juist uit liefde voor verlorenen. Simson werd begraven in het graf van zijn vader Manoach, en dat was het definitieve einde van zijn loopbaan. Maar Christus is verreezen uit het graf en bovendien zijn wij, Zijn vroegere vijanden, mét Hem opgestaan tot een nieuw leven. Ongeveer drieduizend Filistijnen vonden de dood toen Simson stierf (Richt. 16:27), maar toen de Gemeente werd geboren op de Pinksterdag werden er ongeveer drieduizend zielen behouden'* (Hand. 2:41). Aansluitend beantwoordt dezelfde auteur een vraag over het *verbrijzelen* in Jesaja 53:5 en 10.

Mijn WoordStudie gaat deze keer over een merkwaardig vertaalprobleem in Openbaring 9:12. Over wat voor soort weeën gaat het daar? Welk misverstand is hier mogelijk, en hoe kunnen de vertalers dit voorkomen?

Ger de Koning maakt in zijn artikel over het Hooglied de volgende belangrijke opmerking: *'Als we ons aan het onderwijs uit Zijn Woord onderwerpen, veroveren wij daarmee Zijn hart. Dat we ons aan Zijn Woord onderwerpen, blijkt wanneer wij overeenkomstig Zijn Woord handelen als Hij ons door Zijn Woord op iets wijst. Het gaat telkens om slechts één schakel, waarbij alle schakels samen een sieraad vormen. Zijn hart wordt erdoor veroverd als we het geringste van al Zijn geboden voor Hem doen. Dat waardeert Hij op bijzondere wijze, want 'wie dan een van deze geringste geboden (...) doet en leert, die zal groot worden genoemd in het koninkrijk der hemelen'* (Matt. 5:19).

Een ontzuenderende vraag stelt Brian Reynolds al in de titel van zijn korte artikel: *'Bent u een christen?'*. Ten slotte wijs ik nog op een interessante voetnoot in het artikel van Werner Múcher over de eindtijd. Hij schrijft daar over het toekomstige, herstelde West-Romeinse rijk: *'Zonder twijfel is de Europese Unie de voorloper van dit verenigde Europa. Het is te vroeg om precies te kunnen zeggen welke landen uiteindelijk bij dit rijk zullen horen en hoe de grenzen zullen verlopen, ook als we weten dat het ongeveer om het gebied van het West-Romeinse rijk zal gaan. Uit Daniël 11 blijkt evenwel dat Syrië en Egypte er in elk geval niet bij zullen horen. Dit rijk zal het intellectuele erfgoed van het vroegere Romeinse rijk overnemen. Uit Openbaring 17:9 kan worden afgeleid dat de zeven koppen op Rome wijzen, dat is gebouwd op zeven heuvels en tevens de toekomstige hoofdstad van het hersteld Romeinse rijk zal zijn'*.

Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks! Met een hartelijke groet namens de redactie, Gerard Kramer

HET LEVEN VAN MARIA MAGDALENA

Een beknopte bijbelse biografie

3. De ontmoeting met de opgestane Heer (vervolg)

Maar de Meester, die was opgestaan uit de doden, had Zijn oog op haar gericht en wachtte alleen op het passende moment om haar tranen af te wissen door Zichzelf aan haar te openbaren. Nog één ding ging vooraf aan die zegen, namelijk de ontmoeting met de engelen: 'Terwijl zij dan weende, bukte zij zich voorover in het graf en zag twee engelen in witte kleren zitten, één aan het hoofd en één aan de voeten, waar het lichaam van Jezus had gelegen; en die zeiden tot haar: Vrouw, waarom ween je? Zij zei tot hen: Omdat zij mijn Heer hebben weggenomen en ik weet niet waar zij Hem hebben gelegd' (Joh. 20:11-13). Het is opvallend hoe haar hart vervuld is van de Heer. Slechts één gedachte hield haar bezig, namelijk dat ze Hem kwijt was. Ze was werkelijk doof en blind voor alle andere dingen, want zonder Hem bezat ze absoluut niets. En zo intens was haar toewijding aan Christus, dat ze net deed alsof niemand anders op aarde Hem liefhad en alsof zij alleen aanspraak op Hem kon maken. Tegen de discipelen zei ze 'de Heer', maar tegen de engelen zei ze 'mijn Heer'. Zo is de liefde, want ze is sterk als de dood. Haar naijver is even hard als het graf, dat zijn bezit opeist en met niemand rekening houdt. Zo'n liefde kan niet worden uitgeblust. Ja, rivieren kunnen ze niet wegspoelen (zie Hoogl. 8:6-7).

Wat zal de Heer dankbaar zijn geweest voor deze bewijzen van de standvastige liefde van Maria. Hij heeft die zeker bijzonder gewaardeerd. Hij trok Zich haar lot aan en voelde met haar mee in het verdriet. Hij stond al klaar om haar te geven: 'sieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een benauwde geest' (Jes. 61:3). Toen zij dan ook antwoord had gegeven op de vraag van de engelen, keerde zij zich om 'en zag Jezus staan; en zij wist niet dat het Jezus was' (Joh. 20:14). Ze was zo in beslag genomen door haar verdriet en haar gedachten, dat ze de Meester niet herkende. Degene naar Wie ze verlangde, stond voor haar, maar ze zag Hem niet. Het was niet zo dat haar ogen werden gehouden zodat ze Hem niet herkende, zoals bij de Emmaüsgangers het geval was. Maar ze dacht op dat moment alleen aan Hem als de Gestorvene, die was weggenomen uit het graf. Ze werd teveel in beslag genomen door haar eigen gedachten om aan iets anders te denken. Daar stond Jezus voor haar ogen, en ze wist niet dat Hij het was. Zijn wijzelf ook niet vaak in zo'n toestand? Te midden van grote teleurstellingen of moeiten is de Heer dichtbij

ons gekomen, en we hebben Hem niet herkend. In plaats van Hem welkom te heten, lijken we op de discipelen die schreeuwden van angst en dachten dat ze een spook zagen, toen ze Jezus op de zee zagen wandelen. We kunnen dus begrijpen hoe het kwam dat Maria Hem niet herkende.

Maar Zijn hand was ook in dit alles. Want Hij zocht dit schaap van Zijn kudde, en wilde haar bij haar naam noemen. En door genade was ze bereid om naar die bekende stem te luisteren. Jezus kwam tussenbeide en zei tegen haar: 'Vrouw, waarom ween je? Wie zoek je?' De engelen hadden alleen gezegd: 'Waarom ween je?' Maar de Heer voegde eraan toe: 'Wie zoek je?' Want Hij was in staat de innige wens van haar hart te vervullen. De engelen konden haar niet geven wat zij zocht. Maar daar was de Heer Zelf! Hij stond vóór Maria, maar toch herkende zij Hem niet.

Als we teveel met onze eigen gedachten bezig zijn, raken we verblind. Het brengt ons tot ongeloof. Zo was het ook bij Maria Magdalena. Ze dacht dat Hij de tuinman was en zei tegen Hem: 'Heer, als u Hem weggedragen hebt, zeg mij waar u Hem gelegd hebt en ik zal Hem wegnemen' (Joh. 20:15). Er is vaak op gewezen dat Maria zo vol was van Degene die ze zocht, dat ze niet aan de mogelijkheid dacht dat iemand niet wist Wie ze zocht. Geweldige toewijding! Er was niemand anders voor haar op aarde, ze dacht alleen aan Hem. Daarom was het voor haar niet nodig te zeggen Wie Hij was. Verder kunnen we nog opmerken dat er geen onmogelijkheden voor haar liefde bestonden. Ze was misschien zwak, maar toch zei ze dat ze Hem zou wegnemen en wegdragen. Laten we méér van die liefde tonen, die zich door onverbreekelijke banden met Hem verbonden weet, en die ons bereid maakt en zelfs met blijdschap vervult om elke last te dragen die Hij ons oplegt.

De Heer had geen groter bewijs van toewijding kunnen verwachten. Hij kende haar hart, maar Hij verheugde Zich, toen bleek wat Hij door Zijn liefde in haar had bewerkt. Daarom wachtte Hij totdat Maria als het ware al haar liefde had getoond, voordat Hij Zichzelf aan haar openbaarde en haar droefheid veranderde in blijdschap. Dat ogenblik was nu gekomen en door één woord, het noemen van haar naam, verdreef Hij de duisternis uit haar bedroefde ziel. Het werd plotseling licht voor haar, nu het licht van Zijn tegenwoordigheid haar bestraalde. Hij was de goede Herder, en als de goede Herder had Hij Zijn leven gegeven voor de schapen. Maar omdat Hij de goede Herder is, roept Hij Zijn schapen ook bij hun naam en leidt ze uit. Zo riep Hij ook Maria bij haar naam, zoals

we hier lezen: 'Jezus zei tot haar: Maria!' Dat ene woord – dat werd uitgesproken op een manier zoals alleen Hij dat kon doen – trof haar tot in het diepst van haar hart. Het verdreef alle nevels van het ongeloof, verloste haar van al haar eigen gedachten en openbaarde Christus aan haar als opgestaan uit de doden.

Wat een geweldige verandering! Het ene ogenblik was ze nog vol droefheid, een droefheid die alleen kon worden afgemeten naar de kracht van haar liefde. Maar nu zijn haar tranen plotseling afgewist doordat Hij Zichzelf aan haar openbaart. Zijn roepstem werd ook onmiddellijk beantwoord. Want zij keerde zich om en zei tegen Hem in het Hebreeuws: 'Rabboeni – dat wil zeggen: Meester!' (Joh. 20:16). Zo is het altijd als iemand Zijn roepstem hoort. Zijn stem heeft goddelijk gezag, het is de openbaring van de Persoon die spreekt. Toen de Heer Jezus Simon Petrus riep en Andreas, zijn broer, terwijl ze het net uitwierpen in de zee, verlieten ze onmiddellijk hun netten en volgden Hem. Want Hij die hen riep, en die hier Maria Magdalena riep, trok hen met de koorden van Zijn liefde; en zij konden alleen maar volgen. Wat een heerlijk moment als de roepstem van Jezus ons hart raakt!

4. Maria Magdalena als de boodschapper van de opgestane Heer

Voordat we ingaan op de opdracht die Maria Magdalena van de Heer kreeg (Joh. 20:17-18), is het nodig in het kort haar positie te omschrijven. Voordat de opgestane Heer Zich aan haar had geopenbaard, vertegenwoordigde zij het Joodse overblijfsel van die dagen – dat wel aan de Heer was toegewijd, maar nog niet de kracht van Zijn opstanding kende. Maria Magdalena stond alleen in haar liefde. Juist de kracht van haar toewijding maakte dat ze alleen kwam te staan. Niet dat zij de enige persoon was die behouden was, maar zij was de enige die Jezus zocht, ook al zocht zij Hem ten onrechte onder de doden. Maar zij alleen zocht Hem echt, omdat zij Hem liefhad, terwijl het getuigenis van Zijn heerlijkheid als de Opgestane deze duistere wereld nog niet verlichtte. Haar liefhebbende hart hield zich met Hem bezig, terwijl er nog niemand was die in het openbaar van Hem getuigde. Daarom openbaarde de Heer Zich het eerst aan haar, nadat Hij was opgestaan uit de doden.

De boodschap die de Heer aan Maria meegaf, maakt duidelijk waarom zij Hem toen niet kon aanraken. Ze moet een bepaald gebaar hebben gemaakt en haar hand hebben uitgestoken, alsof zij de opgestane Heer voortaan als de Messias op aarde zou bezitten.¹ Maar Hij was nu niet gekomen om Zijn Koninkrijk op aarde op te richten, want Hij was nog niet opgevaren naar Zijn Vader – zoals Hij tegen Maria zei. Voordat Hij Zijn heerlijkheid hier op aarde openbaarde, wilde Hij de Zijnen met Zich verbinden in Zijn eigen hemelse positie. In Johannes 12 had Hij gezegd dat het tarwegraan geen vrucht zou dragen, als het niet in de aarde viel en stierf. Daarom was Hij gestorven, en als resultaat van Zijn verlossingswerk plaatst Hij de Zijnen nu in Zijn eigen hemelse relatie: 'Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader,

1) Dit verschil in het karakter van de evangeliën verklaart waarom in Matteüs wordt gezegd dat de vrouwen de voeten van Jezus grepen en Hem huldigden. Want hier wordt Hij juist voorgesteld als de Messias van Israël.

en Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). We krijgen hier dus al een glimp van het doel van Gods raadsbesluiten, nl. om Zijn kinderen gelijkvormig te maken aan het beeld van Zijn eigen Zoon. De Zoon had Hem verheerlijkt hier op aarde en had het werk volbracht dat Hij Hem te doen gegeven had, en daarom zou Hij nu als Mens – als de Man van Gods raadsbesluiten – aan Gods rechterhand worden verheerlijkt.

Van deze grote waarheden zou Maria Magdalena de boodschapper worden, want de Heer gaf haar de opdracht: '(...) maar ga heen naar Mijn broeders'. Voordat ze hun die boodschap kon overbrengen, moest ze enigermate de betekenis ervan begrijpen. Ze moest leren begrijpen dat ze Christus nu niet langer naar het vlees zou kennen. Hoewel ze Hem zo had gekend, zou ze Hem voortaan niet meer zo kennen. Want de oude dingen waren voorbijgegaan en alles was nieuw geworden (2 Kor. 5:16-17). Ze zou haar Heer nooit meer op aarde volgen, zoals ze dat tot nu toe had gedaan. Maar ze zou het heerlijke voorrecht hebben Hem te volgen naar de plaats die Hij nu ging innemen. Maria zou de Heer dus niet meer kennen als Mens op aarde, maar als de *hemelse* Mens – verheerlijkt aan Gods rechterhand. Niet dat ze het allemaal begreep op dit moment, want de Heilige Geest was nog niet gekomen. Maar toch kunnen we er zeker van zijn dat haar hart helemaal openstond voor wat de Heer haar wilde zeggen. Hoe het ook zij, of ze veel of weinig van de woorden van de Heer heeft begrepen, ze voerde haar opdracht onmiddellijk uit: 'Maria Magdalena ging de discipelen berichten dat zij de Heer gezien en dat Hij haar dit gezegd had' (Joh. 20:18).

Het was zeker een voorrecht zo'n boodschap te mogen overbrengen. Dat Maria Magdalena dit ook op prijs stelde, bleek uit het feit dat ze haar opdracht snel en nauwkeurig uitvoerde. Waarom was ze zo geschikt voor deze taak? Allereerst doordat ze Christus liefhad. Hij alleen was het Voorwerp van haar liefde en, door die liefde gedreven, voerde ze deze taak uit. Maar verder voldeed ze ook aan de eisen waaraan een waarachtige getuige moest beantwoorden, wat betreft het zien en het horen (vgl. Joh. 3:11; 1 Joh. 1:3). Ze was dus geschikt om tegenover de discipelen te getuigen van wat ze gezien en gehoord had.

Misschien mogen we nog enkele woorden wijden aan de betekenis van de boodschap die ze moest overbrengen. Tot op dat moment had de Heer de discipelen nooit Zijn *broeders* genoemd, wel Zijn *dienstknachten* en *vrienden*. Maar op grond van Zijn dood en opstanding kon Hij hen nu op hetzelfde terrein plaatsen: dat van de opstanding, waarop Hij Zich bevond. 'Ik vaar op naar Mijn Vader'. Met die woorden wilde Hij de discipelen leren dat het terrein van de nieuwe relatie waarin Hij hen had gebracht de hemel was. Ze hadden Hem tot nu toe gekend en liefgehad en ze waren Hem gevolgd hier op aarde. Al die tijd verkeerden ze in de positie van een aards volk, wat de raadsbesluiten van God met betrekking tot hen ook mochten zijn. Maar nu moesten ze de positie van hemelse heiligen leren kennen en innemen, op grond van hun nauwe verbondenheid met de Opgestane. De plaats en de relatie die Christus Zelf innam na Zijn opstanding uit de doden en Zijn hemelvaart, is bepalend voor de positie van allen die Hem toebehoren.

DE STERVENDE OVERWINNAAR

Richteren 16:30

Simsons levenseinde

Het leven van Simson kende geen happy ending. Het einde was triest en tragisch, maar toch behaalde hij juist in zijn sterven zijn grootste overwinning en versloeg hij meer Filistijnen dan tijdens zijn leven. Dit is een beeld van de dood van Christus, die ons stervend heeft vrijgekocht en juist door het kruis de grootste triomf heeft behaald op de machten van Satan, zonde en dood.

Het sterven van Simson is een treffend beeld van Christus' laatste en definitieve overwinning over de macht van de vijand. In zijn dood lag het geheim van zijn grootste overwinning, want wij lezen hier dat hij in zijn sterven meer vijanden heeft gedood dan in zijn leven: 'En Simson zei: Moge mijn ziel sterven met de Filistijnen! Hij boog zich met kracht en het huis viel op de stadsvorsten en op al het volk dat daarin was. En de doden die hij in zijn sterven heeft gedood, waren talrijker dan die hij in zijn leven gedood had' (16:30). Dit is nog veel meer van toepassing op onze Here Jezus Christus, die stervend Zijn allergrootste triomf heeft behaald op de machten van Satan, zonde en dood. Hij is neergedaald in de dood, maar Hij is ook weer opgestaan. Hij is de Levende, Degene die dood gewéést is en leeft tot in alle eeuwigheid. Hij heeft de sleutels van de dood en de hades (Openb. 1:17-18).

In het licht van deze grote dingen zien wij ook dat het oudtestamentische beeld verbleekt bij de volle nieuwtestamentische werkelijkheid. Simson stierf mét zijn vijanden, maar Christus stierf vóór Zijn vijanden. Simson wilde zich wreken op de Filistijnen en op die manier met hen ten onder gaan, maar Christus stierf juist uit liefde voor verlorenen. Simson werd begraven in het graf van zijn vader Manoach, en dat was het definitieve einde van zijn loopbaan. Maar Christus is verrezen uit het graf en bovendien zijn wij, Zijn vroegere vijanden, mét Hem opgestaan tot een nieuw leven. Ongeveer drieduizend Filistijnen vonden de dood toen Simson stierf (16:27), maar toen de Gemeente werd geboren op de Pinksterdag werden er ongeveer drieduizend zielen behouden (Hand. 2:41).

Voor de verlorene Gemeente is er niets dat zo belangrijk is als de dood van de Heer, die wij telkens mogen verkondigen aan Zijn Tafel (vgl. 1 Kor. 10 en 11). De dood van Hem die *de Heer* is, is een wonder dat wij nooit zullen kunnen doorgronden, maar dat ons telkens weer tot bewondering en aanbidding brengt.

Zo verkondigen wij Zijn dood – de eerste Gemeente deed dat dagelijks – totdat Hij komt, want de stervende Overwinnaar is tevens de levende en de komende Here! En daarbij verwonderen wij ons steeds opnieuw over het grote geheim van Zijn dood, die tevens ónze dood is geworden en die óns het leven heeft geschonken. In lied 203 van de bundel 'Geestelijke Liederen' wordt dit mooi tot uitdrukking gebracht:

O, laat de dood die U moest smaken
ons allen steeds voor ogen staan.

Uw bloed alleen, dat rein kan maken,
deed ons de hemel opengaan.

Uw liefde, nimmer te doorgronden,
treft en ontroert ons telkens weer.

Stervend hebt Ge ons aan U verbonden,
U, onze Heiland-God, zij eer!

Simson en Christus

Verder is er natuurlijk een hemelsbreed moreel verschil tussen Simson en Christus. Het type blijkt in vele opzichten een *antitype* te zijn, zoals dat met zoveel oudtestamentische voorbeelden het geval was – te beginnen met Adam (vgl. Rom. 5:14vv.). Maar het falen van de eerste mens stelt de volmaaktheid van de tweede Mens des te meer in het licht. Dat blijkt hier in meerdere opzichten.

De ware Nazireeër heeft het geheim van Zijn toewijding aan God nooit prijsgegeven. Hij was trouw tot in de dood. Hij deed slechts de wil van Zijn hemelse Zender en week geen ogenblik af van de weg die Zijn God en Vader voor Hem had uitgestippeld. Simson bezweek echter herhaaldelijk voor verzoeking. *Tweemaal* heeft hij zijn geheim prijsgegeven onder pressie van een vrouw: in hoofdstuk 14 aan de Filistijnse te Timna en in hoofdstuk 16 aan Delila. De sterke held die een stad kon innemen, kon zijn geest niet beheersen (Spr. 16:32).

Christus ging op naar Jeruzalem om Zichzelf daar vrijwillig ten offer te geven. Bij Simson daarentegen zien wij een *dalende* lijn, letterlijk maar ook figuurlijk. Het was een weg die bergafwaarts ging, eigenlijk al vanaf het begin van zijn loopbaan toen hij afdaalde naar Timna (14:1). Hier daalde hij af naar de vallei van Sorek, en knoopte daar opnieuw een relatie aan met een Filistijne (16:4). Hier was geen sprake meer van een wettig huwelijk zoals in hoofdstuk 14. Delila liet hem inslapen op haar knieën en liet de zeven vlechten van zijn hoofd afscheren. Zo werd hij beroofd van zijn geweldige kracht, maar ook van zijn vrijheid en van zijn gezichtsvermogen. De Filistijnen voerden hem af naar Gaza en wierpen hem in de gevangenis. Daar moest hij als een slaaf de molen draaien om koren te malen.

Het enige teken van hoop in dit droevige relaas vormt de kanttekening: 'Maar van het ogenblik af, dat zijn hoofdhaar afgeschoren was, begon het weer aan te groeien' (16:22). De bijzondere kracht van Simson was nu eenmaal gekoppeld aan dit uiterlijke teken van zijn toewijding aan God. Ja, de tegenwoordigheid van de Here Zelf was hieraan gekoppeld (16:19-20).

Tussen haakjes: voor de nieuwtestamentische gelovige, die de blijvende inwoning van de Heilige Geest mag genieten, gelden andere principes, hoewel onze *innerlijke* toewijding zeker ook bepalend zal zijn voor ons uiterlijke gedrag en onze uiterlijke kracht.

Zo werd Simson langzamerhand geschikt gemaakt voor de *laatste* confrontatie met zijn vijanden. Met zijn haar groeide ook weer zijn afhankelijkheid van God. In de gevangenis leerde hij weer bidden. En zijn laatste wens om met de Filistijnen te sterven, ging inderdaad in vervulling. God hergaf hem nog één keer zijn bovennatuurlijke kracht, nadat hij eerst een voorwerp van vermaak voor zijn vijanden was geweest (zoals ook Jezus werd bespot voordat Hij stierf). Simson moest hen vermaken door middel van muziek en zang. Het 'spel' (vgl. Ex. 32:6 SV) van de mogelijk ook kunstzinnig begaafde Simson, was in werkelijkheid het *voorspel* van hun eigen ondergang. In type is het de prelude op het definitieve oordeel over de aartsvijanden van Israël in de eindtijd.

Foto: Largentière, Frankrijk

Het ging niet slechts om eerherstel voor Simson zelf, maar net zo goed om de confrontatie tussen Dagon, de god van de Filistijnen, en de God van Israël, de levende en waarachtige God. Dagon (mogelijk een korengod), aan wie de Filistijnen hun overwinning op Simson toeschreven (16:23-24), moest hierbij wel het onderspit delven.

Toen Simson zich boog met kracht tussen de beide middelste zuilen waarop het gebouw rustte, stortte de afgodstempel in en bedolf de Filistijnen *met hun afgoden*. Dit thema keert weer terug in 1 Samuël, waar Dagon zich als het ware moest buigen voor de God van Israël en Hem hulde moest bewijzen.

Dagon viel namelijk op zijn gezicht ter aarde vóór de ark van de Here en hij bleek volkomen machteloos te zijn (1 Sam. 5:3-4).

Ere zij aan onze Heer, die door Zijn dood en opstanding heeft getriomfeerd over alle afgodische machten! De 'pilaren' waartegen Hij om zo te zeggen leunde, waren de balken van Zijn kruis. Maar door datzelfde kruis heeft Hij 'de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd' (Kol. 2:15). Hij heeft een geweldige overwinning behaald en eens zal elke knie zich voor Hem buigen en elke tong belijden dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader (Fil. 2:8-11).

JESAJA 53 EN GENESIS 3

Over het ‘verbrijzelen’ van de Knecht van de Heere

‘Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen (...) Maar het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem ziek gemaakt. Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nageslacht zien, Hij zal de dagen verlengen; het welbehagen van de Heere zal door Zijn hand voorspoedig zijn’ (Jes. 53:5,10).

Vraag

Wat is precies de aard van het verbrijzelen van de Knecht van de Heere, en is er een verband met het vermorzelen of verbrijzelen van de hiel van het Nageslacht van de vrouw in Genesis 3:15 – dus met de kruisiging van Christus?

Antwoord

In de bekende profetie van Jesaja 53 over de lijdende Knecht van de Heere is er tweemaal sprake van ‘verbrijzelen’. Het wekt misschien verbazing dat het God Zelf behaagde dit te doen (vs. 10). We hebben in onze tijd te maken met een kantelend godsbeeld. Men wil niet meer weten van een God die oordeelt en straft. Zeker kan Hij Zijn eigen Zoon niet hebben gestraft, dat zou zoiets als ‘kosmische kindermishandeling’ zijn geweest. De eeuwige straf van de verlorenen wordt ook van de hand gewezen. God is immers liefde, en de liefde wint altijd (Rob Bell).

Men vergeet dan dat God ook licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is (1 Joh. 1:5). Paulus wist hoezeer de Heere te vrezen is en daarom waarschuwde hij de mensen (2 Kor. 5:11). De Statenvertaling spreekt hier over ‘de schrik des Heeren’. Hij is volkomen rechtvaardig en heilig, en te rein van ogen om het kwaad aan te zien (Hab. 1:13). Als men dit afwijst, komt men uiteindelijk met lege handen voor God te staan. Dan is er ook geen verzoening, geen redding, geen verlossing mogelijk voor verloren zondaars. Inderdaad, God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven in de dood (Rom. 8:32). Bij het kruis zien we hoe Gods heiligheid en liefde elkaar ontmoeten, en hoe het offer van de Zoon heeft voorzien in al Gods heilige en rechtvaardige eisen ten aanzien van de zonde.

Het ligt dan ook voor de hand om het ‘verbrijzelen’ in figuurlijke zin op te vatten, evenals het ‘slaan’ van de Herder in Zacharia 13:7, hoewel het in beide gevallen om de dood van Christus gaat en de gevolgen daarvan. De link met Genesis 3 is alleen indirect. Het vermorzelen van de hiel geeft aan dat Christus Zijn wandel op aarde niet kon voortzetten en door boze mensenhanden aan het kruis werd genageld. Maar zelfs bij de kruisiging vond er geen letterlijke verbrijzeling van beenderen plaats, de spijkers gingen door de weke delen van handen en voeten. De benen van het ware Paaslam mochten niet worden gebroken (Ex. 12:46; Ps. 34:21; Joh. 19:32-33, 36).

Modernere vertalingen spreken over het breken en bedreigen, of bijten in de hiel. De NBV gebruikt nog wel het woord verbrijzelen in verband met het oordeel over de slang (Gen. 3:15). De kop van de slang zou worden verbrijzeld of vermorzeld, wat ziet op het vonnis over de boze, dat in principe reeds is voltrokken bij het kruis. De oude slang, de overste van de wereld, is al geoordeeld (Joh. 12:31; 16:11).

De profeet Jesaja gebruikt ook elders het woord verbrijzelen (Jes. 28:28; 57:15). In het laatste geval is het opnieuw figuurlijk bedoeld. God woont bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest van de nederigen en het hart van de verbrijzelden te doen opleven. Zoals we dit ook wel in de psalmen vinden: Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden (Ps. 147:3). Door de striemen van de Knecht van Jahweh, die in onze plaats is geslagen, is ons genezing geworden. Dit Schriftwoord wordt door de apostel Petrus duidelijk betrokken op onze geestelijke nood en de vergeving van onze zonden (1 Petr. 2:24).

WEE EN WEEËN

De vertaling van Openbaring 9:12 plaatst de vertalers voor een interessant probleem, en wel bij de vertaling van het woord 'wee'. De gemaakte keuze kan voor misverstanden zorgen, vooral omdat het woord in dit vers ook in het meervoud wordt gebruikt. Vergelijk eens de volgende vertalingen met elkaar, en stel uzelf daarbij de volgende vraag: om wat voor soort wee of weeën gaat het hier?

SV: Het ene wee is weggegaan, ziet, er komen nog twee weeën na dezen.

NBG: Het eerste wee is voorbijgegaan: zie, nog twee weeën komen hierna.

Voorhoeve-vertaling: Eén wee is voorbij, zie er komen nog twee weeën hierna.

Willibrord: Het eerste 'wee' is voorbij, maar nog twee komen hierna.

Telos: Eén 'Wee!' is voorbijgegaan, zie, er komt nog twee keer een 'Wee!' hierna.

NBV: Het eerste wee is voorbij, maar er komen er nog twee!

Naardense Bijbel: Het eerste 'wee' is voorbij; zie, er komen na deze nog twee weeën!

BGT: Als dat gebeurd is, is de eerste ramp voorbij, maar er zullen er nog twee komen!

Het Boek: De eerste vreselijke gebeurtenis is voorbij; maar kijk, er komen er nog twee!

Twee vertalingen doen niet mee

De beide laatste vertalingen, BGT en Het Boek kunnen bij dit vergelijkend vertalingen-onderzoek buiten beschouwing blijven: zij vertalen het woord 'wee' niet, maar geven er een uitleg van. Dat noemen we een interpreterende of verduidelijkende vertaling. Dat kan nuttig zijn, maar Bijbelvertalingen die zo werken bieden een mix van vertaling en uitleg. Naar mijn mening hebben vertaling en uitleg zeker met elkaar te maken, maar mag de uitleg nooit de vertaling vervangen. De lezer moet kunnen zien waar hij aan toe is; uitlegkundige suggesties horen in voetnoten thuis, of in Bijbelcommentaren.

Het misverstand en de oplossing

Jarenlang heb ik zelf gedacht dat het in Openbaring 9:12 om *barensweeën* ging. Dat kwam doordat ik ben opgegroeid met de 4^e druk van de Voorhoevevertaling (1966), en daarnaast SV en NBG ter beschikking had. In deze drie vertalingen is namelijk sprake van 'weeën'. Toen ik later het Griekse Nieuwe Testament ging bestuderen, zag ik dat de gedachte aan barensweeën hier onjuist was. Het gaat namelijk niet om een zelfstandig

naamwoord, maar om een zogenaamde interjectie, een tussenwerpsel – simpel gezegd om een uitroep, en wel de uitroep 'wee!'. In het Grieks is dit 'ouai', in het Latijn 'vae'. Als de Romeinen tijdens een aanval op hun tegenstanders afrenden, riepen ze vaak 'Vae, victis!', dat is: 'Wee de overwonnenen!'. Zo probeerden ze de vijand angst in te boezemen, door hen alvast als overwonnenen aan te duiden, en daaraan het onheilspellende 'wee' toe te voegen, met de onuitgesproken gedachte: 'Het loopt slecht met jullie af'.

Dat het in Openbaring 9:12 niet om barensweeën gaat, had ik trouwens ook in de Nederlandse Bijbelvertalingen van vóór 1982 – het verschijningsjaar van de Telosvertaling – kunnen zien, als ik beter had gekeken en nagedacht. SV, NBG en Willibrord vertalen immers 'het wee', terwijl het bij een barenswee om 'de wee' gaat – en een barenswee is in het Grieks een *oodis* of *oodin*. Het komt voor in Matteüs 24:8; Marcus 13:8; Handelingen 2:24 en 1 Tessalonicenzen 5:3. Daarmee hangt samen het werkwoord *oodinoo*, dat letterlijk 'barensweeën hebben', 'in barensnood zijn' betekent (zie Gal. 4:19, 27; Openb. 12:2).

Nog een probleem?

Een tweede probleem zit hem in het feit dat Openbaring 9:12 het woord 'wee' eerst een keer in het enkelvoud en daarna in het meervoud heeft, en wel door er het hoofdtelwoord 'twee' voor te zetten. Letterlijk staat er: 'Wee één is voorbijgegaan; zie er komt nog twee wee hierna' – waarbij dan ook nog eens een extra probleem is dat er voorafgaand aan 'wee één' een lidwoord staat. Dat is merkwaardig, want in het Nederlands kunnen woorden als 'ach!', 'o!', 'au!' of 'foei!' niet van een lidwoord worden voorzien. Ook in het Grieks is dat vreemd, maar het gebeurt toch, maar dan als er een rangtelwoord bij staat: in Openbaring 11:14 is sprake van het tweede resp. het derde 'wee!'. Als er nu in Openbaring 9:12 in plaats van 'één' het woord 'eerste' en in plaats van 'twee' de woorden 'de tweede' hadden gestaan, was de vertaling, ook van het lidwoord, minder problematisch geweest.

Uiteindelijk zijn de beide problemen – de woordsoort van 'wee' en de kwestie van het lidwoord – in de Telosvertaling opgelost door het lidwoord niet te vertalen en vervolgens te werken met aanhalingstekens – zodat de lezer ziet dat het om een uitroep gaat – en 'twee wee' te vertalen als *twee keer een 'Wee!'*. U kunt, nu u dit allemaal gelezen hebt, nog eens kijken wat u vindt van de vondsten van de andere vertalers.

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'U hebt Mijn hart veroverd, Mijn zuster, [Mijn] bruid, u hebt Mijn hart veroverd met één [blik] van uw ogen, met één schakel van uw halsketting. Hoe mooi is uw liefde, Mijn zuster, [Mijn] bruid, hoeveel beter is uw liefde dan wijn en de geur van uw [zalf]oliën dan allerlei specerijen' (Hoogl. 4:9-10).

De waardering van de bruidegom

Het hart van de bruidegom in het Hooglied is vol liefde voor zijn bruid. Zijn hart is altijd vol liefde voor haar. Maar nu zegt hij tegen haar dat zij zijn hart heeft 'veroverd' (vers 9). Dan is er iets door haar gedaan wat hem geweldloos heeft overweldigd, iets wat zijn hart diep heeft geraakt. Hij zegt het in dit vers zelfs twee keer, wat aangeeft hoe intens hij dit beleeft. Voordat hij dit de tweede keer zegt, spreekt hij haar aan 'mijn zuster, [mijn] bruid'. In vers 8 heeft hij haar voor de eerste keer 'bruid' genoemd. Nu noemt hij haar voor de eerste keer 'mijn zuster', waardoor hij de nadruk op haar verwantschap met hem legt.

Zo is de relatie tussen de Heer Jezus en de Zijnen er een van liefde, maar ook een van verwantschap. Het is zelfs zo, dat Hij ons eerst aan Zichzelf verwant maakte, voordat er een relatie van liefde kon ontstaan. Dat heeft Hij, de eeuwige Zoon, gedaan door Mens te worden en ons door Zijn werk van verlossing aan Zich te verbinden. Zo lezen we het in de brief aan de Hebreëën: *'Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood teniet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor [de] dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren'* (Hebr. 2:14-15). Op grond daarvan is er verwantschap tussen Hem en ons ontstaan en noemt Hij ons 'broeders' (Joh. 20:17; Hebr. 2:11).

Als dit goed tot ons doordringt, kan het niet anders of we zullen vol bewondering en liefde naar Hem kijken. En dat merkt Hij ook op. Zoals de bruidegom aan de ogen van de bruid ziet dat zij helemaal vol van hem is, zo ziet de Heer Jezus aan onze ogen of wij alleen oog voor Hem hebben. Dat verovert Zijn hart. Het lijkt zo gering, slechts 'één [blik] van uw ogen', maar het zegt alles. Het gaat om onze oogopslag, waar wij onze blik op richten. Kijken we alleen naar Hem? Hij wil graag 'oogcontact' met ons. Zijn oog is voortdurend op ons gericht (Ps. 32:8). Het raakt Hem diep als ons oog eenvoudig is (Matt. 6:22), d.w.z. dat het op niets en niemand anders dan op Hem

is gericht. Als onze ogen op Hem gericht zijn, zullen we ons leven helemaal voor Hem leven.

Daarop sluit het volgende aan wat de bruidegom bij de bruid ziet en waardoor zij zijn hart ook heeft veroverd. Hij ziet 'één schakel' van haar 'halsketting'. De halsketting is in Spreuken een versiering die het onderwijs van de vader en de leer van de moeder symboliseert (Spr. 1:8-9). Enkele schakels van de halsketting zijn 'goedertierenheid en trouw' (Spr. 3:3). De bruidegom heeft oog voor alle schakels en is daarover verrukt. Dat hij over één schakel spreekt die zijn hart heeft veroverd, maakt duidelijk dat hij oog heeft elke schakel afzonderlijk. Elk detail van haar versiering treft hem.

Zo is het ook met de Heer Jezus in Zijn aandacht voor ons. Als we ons aan het onderwijs uit Zijn Woord onderwerpen, veroveren wij daarmee Zijn hart. Dat we ons aan Zijn Woord onderwerpen, blijkt wanneer wij overeenkomstig Zijn Woord handelen als Hij ons door Zijn Woord op iets wijst. Het gaat telkens om slechts één schakel, waarbij alle schakels samen een sieraad vormen. Zijn hart wordt erdoor veroverd als we het geringste van al Zijn geboden voor Hem doen. Dat waardeert Hij op bijzondere wijze, want 'wie dan een van deze geringste geboden (...) doet en leert, die zal groot worden genoemd in het koninkrijk der hemelen' (Matt. 5:19).

De bruid heeft aan het begin van het boek gezegd dat de liefde van de bruidegom beter is dan de wijn (Hoogl. 1:2). Hier drukt de bruidegom zich sterker uit in vers 10. Hij zegt 'hoeveel' beter haar liefde is. De waardering van de liefde door de bruidegom is altijd groter dan die van de bruid. Zo is het ook met de Heer. Hij weet onze liefde volkomen te waarderen, terwijl wij Zijn liefde vaak zo weinig waarderen. Dat Hij onze liefde zo waardeert, is omdat het Gods liefde is: dat is Zijn eigen liefde, die Hij door de Heilige Geest in onze harten heeft uitgestort (Rom. 5:5). Hoe zwak wij die soms ook in onze praktijk tegenover Hem tonen, Hij kent de aard ervan en dat waardeert Hij.

Met de geur van de zalfoliën is het hetzelfde als met de wijn. Ook hier heeft de bruid eerst de geurige oliën genoemd die bij de bruidegom zijn (Hoogl. 1:3). De bruidegom neemt dat over en drukt zich ook hierover sterker uit: de geur van haar zalfoliën is beter 'dan allerlei specerijen'. Het gaat niet zozeer om de zalfolie, maar om de geur ervan. De geur bevat alle rijke en gevarieerde kenmerken van die zalving. Geur is onzichtbaar en kan alleen worden ontdekt door te ruiken.

De zalfolie is, zoals we al vaker hebben gezien, een beeld van de Heilige Geest (1 Joh. 2:20, 27). Hij heeft, behalve dat Hij de liefde van God in onze harten heeft uitgestort, ook in ons hart en ons lichaam woning gemaakt (1 Kor. 6:19; 2 Kor. 1:22; Gal. 4:6). Vanuit ons hart kunnen we door ons lichaam een geur verspreiden die met vreugde door de Heer Jezus wordt geroken. Onze liefde voor de Heer Jezus wordt door de Geest (olie) in ons bewerkt en die is voor Hem beter *'dan allerlei specerijen'*.

Zo kunnen wij ervaren dat iemand een bepaalde geestelijke uitstraling heeft, die we niet kunnen omschrijven. Er kan van iemands aanwezigheid een weldadige rust uitstralen, nog voordat die persoon iets speciaals heeft gezegd of gedaan. Het hele optreden maakt dat je je aanvaard en veilig voelt, zonder dat die persoon bewust de aandacht op zichzelf vestigt.

Een dergelijk optreden wordt door de Geest bewerkt en het herinnert aan de Heer Jezus. Het is de vrucht van een leven in gehoorzaamheid aan de Heilige Geest, en het gaat alles wat de wereld bevat ver te boven.

In de Heer Jezus heeft de Heilige Geest alles kunnen doen tot verheerlijking van God. Het hele leven van de Heer op aarde is tot een lieflijke geur voor God geweest. Nu zegt de Heer Jezus dit – in beeld – tegen de gelovige. De gelovige die een leven leidt dat door Gods Geest

is gevormd, geeft Christus grote vreugde. Daarover spreekt Hij Zijn waardering uit. Wanneer de liefde van God en de werking van Gods Geest in een gelovige merkbaar zijn, vindt de Heer Jezus daarin Zijn grootste voldoening.

Vrij naar Brian Reynolds

BENT U EEN CHRISTEN?

'En het gebeurde (...) dat de discipelen het eerst in Antiochië christenen werden genoemd'.

Handelingen 11:26

De aanduiding 'christen' komt maar drie keer voor in het Nieuwe Testament. Voor het eerst horen we de term in Antiochië in Syrië, na de vervolging die wegens Stefanus had plaatsgevonden in Judea. Het geloof in Christus breidde zich uit buiten Judea en Samaria en bereikte ook meer heidense gebieden. Steeds meer gelovigen uit de volken werden er toegevoegd aan de gemeente; dit gebeurde vooral hier in Antiochië. Het waren buitenstaanders die de gelovigen deze naam gaven. De Griekse aanduiding betekent heel eenvoudig 'van Christus', wat aangaf dat ze Zijn volgelingen waren.

De tweede keer werd de uitdrukking gebruikt door een koning. Paulus werd na zijn derde zendingsreis gevangengenomen in Jeruzalem en hij moest zich in Caesarea verantwoorden tegenover de Romeinse stadhouder en de Joodse koning Agrippa II, een achterkleinzoon van Herodes de Grote. De apostel gaf de koning in Handelingen 26 een indrukwekkend verslag van zijn bekering tot Christus. Hij was niet ongehoorzaam geweest aan het hemelse visioen dat hij had gehad, maar was veranderd van een vervolger van de gemeente in een volgeling van Christus. Het antwoord van Agrippa was dat hij hem bijna overtuigde om christen te worden (Hand. 26:28).

De derde keer dat de term voorkomt, is wel ernstig. De apostel Petrus schrijft in zijn eerste brief aan voornamelijk Joodse christenen in Klein-Azië, dat ze de verdrukking die ze ondergingen moesten accepteren als een vorm van lijden voor de naam van Christus. Niemand moest echter door *eigen* schuld of zonde met lijden te maken krijgen; maar als iemand 'als christen lijdt, laat hij zich dan niet schamen, maar God verheerlijken in deze naam' (1 Petr. 4:15-16).

Keizer Nero vervolgde de gelovigen op brute wijze om de simpele reden dat ze christenen waren. Petrus spoorde hen aan om vol te houden en God te verheerlijken vanwege de kostbare Naam die over hen was uitgeroepen. Het was lijden ter wille van *Christus*; ze waren in feite dus gelukkig te prijzen, zoals Hij Zijn discipelen had gezegd (Matt. 5:11).

De eerste gelovigen gaven zichzelf dus niet deze naam. Zij noemden zich meestal broeders of leerlingen, of mensen 'van de Weg' (Hand. 9:2, 10, 25; 22:4; 24:14, 22). Zij volgden de Messias, die de Weg, de Waarheid en het Leven is (Joh. 14:6). Er zijn in onze tijd zo'n twee miljard mensen die zich 'christenen' noemen, maar hoeveel van hen zijn ware volgelingen van Christus?

Hoe staat het met u, met jou? Hebt u, heb jij de Heer Jezus Christus persoonlijk aangenomen als Heiland en Heer?

DE EINDTIJD

14. Het beest alias het verenigd Europa

‘En ik zag uit de zee een beest opkomen, dat zeven koppen en tien horens had, en op zijn horens waren tien diademen, en op zijn koppen een godslasterlijke naam. En het beest dat ik zag, leek op een panter, en zijn poten waren als die van een beer, en zijn muil was als de muil van een leeuw. En de draak gaf hem zijn kracht, zijn troon en grote macht. En ik zag één van zijn koppen als dodelijk gewond, maar zijn dodelijke wond werd genezen. En de hele aarde ging het beest met verwondering achterna. En zij aanbaden de draak, omdat hij aan het beest macht gegeven had. En zij aanbaden het beest (...). En allen die op de aarde wonen, zullen het aanbidden, althans van wie de namen niet zijn geschreven in het boek van het leven van het Lam dat geslacht is, van de grondlegging van de wereld af’ (Openb. 13:1-8).

Johannes staat hier aan de kust en ziet een beest uit de zee opkomen. De zee is in God Woord vaak een beeld van de woelige volken (zie Ps. 65:8; Jes. 17:12-13; Ezech. 26:3; Luc. 21:25; Openb. 17:15). In Openbaring 11:7 wordt van het beest gezegd dat het opkomt uit de afgrond. Het beest is van satanische oorsprong. Het heeft tien horens, een beeld van tien koningen, die in de slotfase samen met het beest macht zullen ontvangen (Openb. 17:12-13). Hier staat de satan achter, die in dit gedeelte ‘de draak’ wordt genoemd en aan het beest ongelooflijk veel macht toekent. Bovendien heeft het beest zeven koppen. Dit wijst op een buitengewone intelligentie. Deze despoot zal zijn macht, zijn mentale capaciteiten en occulte krachten vooral gebruiken om God te lasteren en velen van God af te trekken. Hij zal de mensen op gruwelijke wijze dwingen om dat te doen.

Het beest vertoont de kenmerken van drie dieren: het lijkt op een panter, heeft de poten van een beer en een muil als van een leeuw. Deze drie dieren komen we ook in Daniël 7 tegen. In dat hoofdstuk vormen zij een voorstelling van de vier opeenvolgende wereldrijken: Babylonië, Medo-Perzië, Griekenland en het Romeinse rijk. Bij het laatste dier in Daniël worden de koppen niet genoemd, maar wel komen we de tien horens tegen.

Johannes ziet dat één van de koppen dodelijk gewond is, maar tot grote verwondering van de hele mensheid weer geneest. Als gevolg daarvan aanbidden hele mensenmassa’s de satan en het beest. Dit beest is aan de ene kant een beeld van een heerser, maar ook van het rijk waarover hij heerst. Dit rijk beslaat een gebied dat ongeveer overeenkomt met het vroegere

(West-)Romeinse rijk. Wat zou dat anders kunnen zijn dan een ‘verenigd Europa’, dat in zijn slotfase uit tien deelgebieden zal bestaan (zie figuur op volgende pagina)?

Het beest kan tweeënveertig maanden lang ongehinderd zijn werk doen. Dat is de periode van de Grote Verdrukking. Het beest zal in die tijd oorlog voeren tegen de heiligen. Velen van hen die dan God trouw blijven, zullen als martelaars sterven. God staat het beest toe om velen van de heiligen te overwinnen, d.w.z. te doden. Deze heiligen zullen echter aan het begin van het duizendjarig Vrederijk opstaan (Openb. 20:4).

Europa zal ten tijde van zijn eenwording als een statenbond zonder twijfel de sterkste macht op aarde zijn. Laten we nader in ogenschouw nemen hoe dit machtige rijk zich tegen God verheft, Hem van de troon wil stoten en tegen de Heer Jezus Zelf oorlog zal voeren. Dit is exact het onderwerp van Psalm 2. Het loont de moeite die psalm te lezen. Het is een heel levendige psalm, als je de verschillende sprekers en groepen in aanmerking neemt:

- Vers 1-2: de psalmdichter begint de psalm met de volgende woorden: ‘Waarom woeden de heidenvolken en bedenken de volken wat zonder inhoud is? De koningen van de aarde stellen zich op en de vorsten spannen samen tegen de Heere en tegen Zijn gezalfde’.
- Vers 3: hier citeert de dichter de samenzweerders: ‘Laten wij Hun banden verscheuren en Hun touwen van ons werpen!’
- Vers 4-5: de schrijver beschrijft Gods reactie hierop: ‘Die in de hemel woont, zal lachen, de Heere zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, in Zijn brandende toorn hun schrik aanjagen’.
- Vers 6: God verkondigt Zijn raadsbesluit over de Messias: ‘Ik heb Mijn Koning toch gezalfd over Sion, Mijn heilige berg’.
- Vers 7-9: de Messias komt aan het woord en reageert op hetgeen God tegen Hem zegt: ‘Ik zal het besluit bekendmaken: De Heere heeft tegen Mij gezegd: U bent Mijn Zoon, Ik heb U heden verwekt. Eis van Mij en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven, de einden van de aarde als Uw bezit. U zult hen verpletteren met een ijzeren scepter, U zult hen in stukken slaan als aardewerk’.

- Vers 10-12: ten slotte roept de psalmdichter de koningen ertoe op zich vrijwillig te onderwerpen aan Christus' heerschappij: *'Nu dan, koningen, handel verstandig. Laat u onderwijzen, rechters van de aarde. Dien de Heere met vreze, verheug u met huiver. Kus de Zoon, opdat Hij niet toornig wordt en u onderweg omkomt, wanneer Zijn toorn slechts even ontbrandt. Welzalig allen die tot Hem de toevlucht nemen!'*

15. De slag bij Armageddon

'En de zesde engel goot zijn schaal uit over de grote rivier, de Eufraat. En haar water droogde op, zodat de weg gereedgemaakt werd voor de koningen uit de richting waar de zon opgaat. En ik zag uit de bek van de draak, uit de bek van het beest en uit de mond van de valse profeet drie onreine geesten komen, als kikvorsen. Dit zijn namelijk de geesten van de demonen, die tekenen doen en die uitgaan naar de koningen van de aarde en van de hele wereld, om hen te verzamelen voor de oorlog van de grote dag van de almachtige God. Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij die waakzaam is en op zijn kleren acht geeft, zodat hij niet naakt zal rondlopen en men zijn schaamte niet zal zien. En Hij verzamelde hen op de plaats die in het Hebreeuws Armageddon wordt genoemd' (Openb. 16:12-16).

Als de zesde engel zijn schaal vol toorn uitgiet, zijn we inmiddels bijna aan het eind van de Grote Verdrukking aangekomen. Aan deze tijd zijn in de eerste drieënhalf jaar de zegelordelen voorafgegaan, gevolgd door de bazuinoordelen in de laatste drieënhalf jaar. De schalen vol toorn worden vlak vóór de wederkomst van Christus uitgieten.

Verenigd Europa

Zonder twijfel is de Europese Unie de voorloper van dit verenigde Europa. Het is te vroeg om precies te kunnen zeggen welke landen uiteindelijk bij dit rijk zullen horen en hoe de grenzen zullen verlopen, ook als we weten dat het ongeveer om het gebied van het West-Romeinse rijk zal gaan.

Uit Daniël 11 blijkt evenwel dat Syrië en Egypte er in elk geval niet bij zullen horen. Dit rijk zal het intellectuele erfgoed van het vroegere Romeinse rijk overnemen. Uit Openbaring 17:9 kan worden afgeleid dat de zeven koppen op Rome wijzen, dat is gebouwd op zeven heuvels en tevens de toekomstige hoofdstad van het hersteld Romeinse rijk zal zijn.

Ten tijde van het oordeel van God door middel van de zesde, d.i. de één na laatste schaal vol toorn, vindt er een concentratie van troepen in Armageddon plaats. Armageddon is de Grieks-Latijnse benaming voor Megiddo. Dit gebergte ligt ten zuidwesten van de vlakte van Jizreël, die zich in het noorden van Israël tussen het bergland van Galilea en Samaria tot aan de Middellandse Zee uitstrekt. In de buurt van Megiddo ligt het bekende slagveld, waar veel koningen uit het Oude Testament om het leven kwamen (vgl. Richt. 4; 5:19; 6:33; 7:1; 1 Sam. 31:1-7; 2 Kon. 9:27; 23:29). Megiddo was ten tijde van Salomo een van de belangrijkste strategische bases (1 Kon. 9:15-19).

De zesde schaal wordt uitgegooten boven de Eufraat, die als gevolg daarvan uitdroogt en zo de weg vrijmaakt voor de koningen die vanuit het oosten naar Israël zullen optrekken. De Eufraat ontspringt vanuit twee rivieren die elk hun bron in het oosten van het huidige Turkije hebben, en de rivier stroomt door Syrië, vervolgens door Irak, en vloeit vervolgens samen met de Tigris tot de Sjatt al-Arab, die uiteindelijk in de buurt van de Perzische stad Abadan in de Perzische Golf uitmondt.

Doordat deze koningen uit het oosten niet met naam en toenaam worden genoemd, is het niet eenvoudig een verklaring hiervoor te geven. Bij het lezen van de bijbelcommentaren vindt men veel verschillende verklaringen. Ikzelf denk dat het bij deze koningen niet om Arabische volken gaat, maar om nog oostelijker wonende volken zoals Pakistan, India en China. Eén ding is in elk geval helder: bij dit zesde oordeel gaat het om nog meer troepen die optrekken richting Israël.

In vers 13 tot 16 lezen we hoe het beest (de heerser van het verenigde Europa) en de valse profeet (de antichrist) onder de invloed van de draak (de satan) reageren op de inval van de koning van het noorden en de opmars van deze troepen. Johannes ziet dat uit de mond van de draak, uit de mond van het beest en uit de mond van de valse profeet drie onreine geesten voortkomen, die op kikkers lijken. Deze geesten zijn de geesten van demonen, die tekenen doen (vgl. de tweede plaag over Egypte in Ex. 8:1-7), en die de koningen van de hele aarde naar Armageddon laten komen. Hier zien we de activiteit van de drie-eenheid van het kwaad tot volle ontplooiing komen.

Wie zijn de koningen van de aarde en van de hele wereld? Het gaat hier letterlijk over de hele bewoonde wereld. Deze uitdrukking vinden we ook in Lucas 2:1. Daar gaat het over de bewoners van het toenmalige Romeinse rijk. Hieruit zouden we kunnen concluderen dat het bij deze koningen om de tien heersers in het machtsgebied van het toekomstige verenigde Europa gaat (Openb. 17:12-14).

Vers 15 legt duidelijk een temporeel verband tussen deze oorlog en de verschijning van Christus, oftewel de dag van de Heer (1 Tess. 5:2; Openb. 3:3). Gelukkig zijn zij, die de komst van Christus verwachten en wakend worden aangetroffen. Vergelijken we dit gedeelte tot slot met Openbaring 19:19-20, dan zien we dat Armageddon de plaats zal zijn waar de Europese strijdkrachten door Christus en Zijn hemelse legermachten worden vernietigd. Dat is het onderwerp van het volgende hoofdstuk.

Zijn positie is kenmerkend voor die van ons. Dat is de betekenis van de boodschap die Maria Magdalena moest overbrengen. Met andere woorden, alleen in de opgestane en verheerlijkte Christus kunnen we zien wat Gods raadsbesluiten zijn met betrekking tot Zijn verlossen. Want zoals de Hemelse is, zo zijn ook de hemelsen. En zoals wij het beeld van de stoffelijke (d.i. Adam) gedragen hebben, zo zullen wij ook het beeld van de Hemelse dragen (1 Kor. 15:48-49). En in overeenstemming met die heerlijke waarheid zegt de apostel Paulus: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus' (Ef. 1:3). Hij zet dan verder uiteen dat al de zegeningen die ons deel zijn geworden, verband houden met deze beide namen van God: de *God* en *Vader* van onze Heer Jezus Christus. En dat de gelovigen als gevolg van die raadsbesluiten in dezelfde positie en relatie zijn gebracht, die Christus Zelf inneemt. Wat een onuitsprekelijke genade! Hoe nauw zijn wij hierdoor verbonden aan het hart van God en het hart van onze gezegende Heer en Heiland.

In Johannes 20 lezen we verder niets meer over Maria Magdalena. Maar er zijn nog twee dingen op te merken. Allereerst het resultaat van haar boodschap, en in de tweede plaats wat er verder met haar gebeurde. Het gevolg van haar boodschap was dat de discipelen bijeenkwamen – inderdaad in zwakheid en met vrees voor de Joden. Maar toch kwamen ze samen en de deuren waren gesloten, gesloten voor de vijandschap van mensen. Ze sloten de wereld buiten. Ze vormden een nieuwe, hemelse kring: de Gemeente. Zo waren ze bijeen op die avond, de avond van die bijzondere dag, een *nieuwe* dag, de eerste dag van de week. Toen kwam Jezus en stond in het midden en zei tegen hen: 'Vrede voor u!' En nadat Hij dit had gezegd, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen (Joh. 20:19-20).

Zo vervulde de Heer de kring van de Zijnen met vrede, de vrede die Hij tot stand had gebracht door Zijn werk en die Hem terugbracht uit de doden. Hij had God verheerlijkt en vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis. Hij schonk hun nu Zijn eigen plaats en Zijn gezegende nabijheid. Ze hadden vaak het voorrecht gehad in Zijn tegenwoordigheid te zijn gedurende Zijn leven; maar nu leerden ze Hem op een nieuwe wijze als de Opgestane kennen, hoe zwak hun inzicht ook mocht zijn. Hij bewees Zelf dat Hij werkelijk was opgestaan, doordat Hij hun in Zijn nederige goedheid Zijn handen en Zijn zijde toonde. Ze hadden tot op zekere hoogte Zijn liefde gekend. Maar nu zagen ze dat die liefde sterker was dan de dood en dat ze voor eeuwig met Hem waren verbonden. Daarom verheugden ze zich toen ze de Heer zagen.

Het tweede punt is wat er verder met Maria Magdalena gebeurde. Het antwoord is dat we haar uit het oog verliezen, doordat ze haar plaats innam in de Gemeente. Ze behoorde tot dat gezegende gezelschap waarvan de Heer het Middelpunt is, en waar alles wat van de mens is verdwijnt. In de kring van de Gemeente van God verliest iedereen zijn vroegere bestaan. Hij behoort tot degenen die geheiligd zijn, onder wie geen Jood of Griek is, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf of vrije; maar Christus is alles en in allen (Kol. 3:11). Wat heerlijk is het dat iedere gelovige zichzelf zo mag verliezen, daar waar Christus alleen de eerste plaats inneemt en waar Zijn heerlijkheid schittert!

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader®* (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl